

[Justitsministeren.]

mig til at henvise til de bemærkninger, der ledsager forslaget. Jeg skal blot fremhæve nogle få hovedpunkter.

§ 1 fastlægger lovens område som ministres ansvar for deres embedsførelse, d. v. s. det ansvar, med hensyn til hvilket afgørelsen henhører under rigsretten.

I øvrigt er forslaget opdelt således, at §§ 2-7 angår strafansvaret og § 8 erstatningsansvaret.

Medens § 8 indskrænker sig til at slå fast, at de almindelige regler om erstatning for skade forvoldt af personer i statens tjeneste også gælder med hensyn til erstatningsansvar i anledning af ministres embedsførelse, indeholder §§ 2-7 om strafansvar væsentlig selvstændige regler. Der er navnlig grund til at pege på § 3 og § 4. § 3 præciserer i tre henseender ministrenes ansvar for medvirken til tjenestemænds og andre underordnede handlinger; principiel interesse knytter sig navnlig til § 3, nr. 3, der fastslår, at en minister er ansvarlig for en underordnet handling, hvis han har undladt at forebygge handlinger af den pågældende beskaffenhed ved i rimeligt omfang at føre tilsyn og fastsætte instrukser. Dette svarer til, hvad der i dag er almindelig anerkendt praksis, således at ansvarets omfang varierer efter sagernes art, ministeriernes størrelse og organisatoriske forhold. Det er f. eks. givet, at ministerens ansvar er et andet ved handlinger foretaget af en overordnet tjenestemand i et departement end ved handlinger foretaget af en tjenestemand i et direktorat eller i den lokale administration. § 4 indeholder i stk. 1 den generelle regel, at en minister straffes, hvis han tilsidesætter sine embedspligter, og dette gælder med hensyn til både pligter, der følger af grundloven eller anden lovgivning, og pligter, der i øvrigt følger af ministerstillingsens beskaffenhed. I stk. 2 fastslås specielt, at en minister straffes, hvis han giver folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under folketingets behandling af en sag fortier oplysninger, der er af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om rigsretten.*

Baggrunden for forslaget er, at rigsretten over for justitsministeriet har peget på, at enkelte bestemmelser i rigsretsloven har en sådan udformning, at de under en eventuel rigsretssag vil kunne medføre, at sagsbehandlingen kompliceres på uheldig måde.

Forslaget er af meget begrænset rækkevidde og indeholder ikke bestemmelser af væsentlig principiel betydning. Det foreslås at klargøre bestemmelsen i § 4 om de funktioner, der påhviler rigsrettens næstformand. I § 60 foreslås de gældende regler om oplæsning og vedtagelse af protokollater vedrørende afhøringer i rigsretten ophævet. Endelig skal nævnes, at det foreslås at ophæve bestemmelsen i § 62, hvorefter rigsretsdøm i almindelighed skal afsiges allerede i det retsmøde, hvor rettens forhandlinger sluttes.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til det høje tings velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte to lovforslag vedrørende den kommunale indkomstbeskatning:

1) *Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v. og*

2) *forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen. (Om erhvervsskattens ophævelse).*

Det første lovforslag går ud på en forlængelse i et år af den i 1959 gennemførte og i 1962 forlængede afløsningsordning for erhvervsskatten i 9 større byområder og af den ligeledes i 1959 gennemførte og i 1962 forlængede fiksering af de udligningstilsvare, der af Frederiksberg og Gentofte kommuner betales til København.

Afløsningsordningens indførelse i 1959 stod, som det vil være det høje ting bekendt, i forbindelse med, at erhvervsskatten fra og med skatteåret 1959-60 blev ophævet inden for 9 nærmere angivne byområder. Som erstatning for den ophævede erhvervsskat blev der pålagt omegnskommunerne et årligt tilsvarsbeløb til vedkommende centralkommune. De samlede tilsvare udgør